

saa faa Kasser som muligt? So tilvisse; thi medens de mange lokale Raanebestyrelser skulle give Garanti for, at Udlaanene stee i smaa Dele og med Omhu og Samvittighedsfuldhed, efter de stedlige Forhold, saa ville faa store Kasser give Garanti for billig Administration. Denne Sag behøver jeg ikke nærmere at udvikle, thi det har Motiverne selv gjort, og det er da ogsaa indlysende, at det af Billigheds-hensyn var bedst kun at have een stor Kasse. Skal altsaa det Spørgsmaal bevares, hvor mange Kasser eller Bogholderier skulle vi have for Amternes Overformynderier — thi saaledes vil efter min Opfattelse Sagen stille sig, naar den fremsatte Tanke om lokale Bestyrelser seirer — troer jeg rigtignok, at man kunde lade sig nøie med eet og under alle Omstændigheder med to. Seg indseer ikke, hvorfor man ikke skulde kunne lade sig nøie med eet i Kjøbenhavn og eet i Aarhus, begge to Byer, der have Nationens Bank i deres Midte. — Billigheds-spørgsmaalet, som jeg viste hen til, har ved denne Lov en overordentlig stor Betydning. Det maa ikke glemmes, at vi paahyde en fremtidig Afgift af 2 $\frac{1}{2}$ pCt . af hver Renterigsdaler for Umhyndige, der hidtil have været fuldstændig frie, at vi, hvis det er Midler, der ere indsatte efter Bevilling, endog paahyde en Afgift af 4 pCt . af hver Renterigsdaler, og det maa vel erindres, at hvis Lovudkastet vinder Bisald, lægge vi til lige en Skat paa Debitorerne til Overformynderierne — lad det end tilshneladende være en lille Afgift, skjøndt jeg for mit Vedkommende er tilbøjelig til at dele den ærede Landssthingsmands Anskuelse, der meente, at det dog maa stee turde være noget betænkeligt for den almindelige Kredit. Man har henviist til, at Kreditforeningerne i Landet tage en højere Rente, og at disse Institutioner dog flore, men det maa herved erindres, at Administrationen ved disse Foreninger ikke medtager mere end $\frac{1}{8}$ Procent, og at det Dvrigt, der erlægges udover almindelig Rente, kommer Debitorerne selv tilgode ved Afgang i deres Kapitalstyk. Ganske anderledes er det her, hvor Administrationen fuldt skal medtage de 2 pCt . og de 4 pCt . og $\frac{1}{4}$ Procent. Men er det da ogsaa absolut nødvendigt? Jeg skal kun tillade mig en Anthydning, da Tiden er saa langt fremrykket. Jeg skal gjøre

opmærksom paa den overordentlige Vægt, man i Udcastet har lagt paa Reservecapitalen. En Reservecapital maa der være, hvor der er en Massebestyrelse, det indrømmer jeg. Men behøver den virkelig at være saa stor, som Lovudkastet tænker sig, at den skulde blive? Af § 4 i Slutningen sees det, at Reservecapitalen kan være til en aldeles ubestemt Grænsse. Det siges kun, at naar den udgjør 5 pCt . af Overformynderiernes rentebærende Masse, saa skal Renten af Overstudet kunne komme de Umhyndige tilgode ved Nedsættelse i de 2 og 4 pCt . eller fuldstændig Estergivelse. Lad os til Er. tage et eneste Beløb af de Umhyndiges Midler efter det Schema, der er vedfjet Lovudkastet. Lad os tage de 5 $\frac{1}{2}$ Mill., der udestaae mod direkte Udlaan. Dersom man regner 5 pCt . af dette Beløb, vil Reservecapitalen udgjøre ikke ganske lidet over 200,000 Rd. Er det virkelig nødvendigt i et Overformynderi, der — da jeg eksempelvis kun har brugt dette enkelte Tal, maa jeg holde fast ved det — bestyrer en Masse af 5 $\frac{1}{2}$ Mill.? Et Overformynderi er jo dog ingen Bankforretning, eller et Institut, der indlader sig paa Handelsforetagender. Det er ganske vist et Pengeinstitut, men baseret paa de allersolideste Regler for Udlaan, hvor Tab næsten er utænkeligt, hvor Tanken i hele den vedkommende Lovgivning netop gaaer ud fra, at Saadant ikke kan indtræffe uden under aldeles extraordinaire Forhold. Jeg antager derfor, at en Reservecapital af den Størrelse, som Loven tænker sig, er ufornøden, og jeg henviser til Kjøbenhavns Eksempel. Man har ikke her paalagt Debitorerne til Overformynderiet at betale en extraordinair Rente — thi Andet er det jo dog ikke, Loven skaber i de 4 $\frac{1}{4}$ pCt . — man har ladet sig nøie med 2 og 4 pCt . af Renten til at bestyrer Administrationen, og man har derhos samtidigt ved Hjælp af disse skabt en meget anseelig Reservecapital. Vil man virkelig en Reservecapital saa stor, som Lovudkastets § 4 forudsætter, troer jeg, at de ærede Herrer, der her i Salen have talt om, hvor den endelige Garanti skulde hvile, om hos Kommunen eller Staten, kunne være ganske rolige. En saadan endelig Garanti udenfor Overformynderiet selv vil vistnok være aldeles overflødig, og det bør ganske vist netop ogsaa være det.